

ברית-מילה בלי אבא

טקס ברית המילה, שהתקיים בשבוע שעבר, היה רגיל למדי. האורחים היו רגילים. הרב היה רגיל. התינוק היה רגיל, והאמא היתה רגילה. רק פרט אחד לא היה רגיל: האבא. הוא פשוט לא היה.

היה זה סופו — או תחילתו, אם מס' תכלים על זה מנקודות-ראותו של הרך הנולד — של הסיפור הנפלא שסיפרתי לכם לפני בערך כחודש (הפקידה הבכירה תלד — ללא בעל) על הפקידה הבכירה במשרד ממשלתי ידוע, שנכנסה להריון מהבוס שלה, והבוס שלה, נשוי פלוס כמה פלוסים, נעלב מזה, וניתק איתה את הרומן, אבל הבחורה שלנו החליטה שהיא מצפצפת עליו, ושהיא תלד את בנה בלי אבא, אם האבא לא רוצה להיות אבא.

וזה בדיוק מה שהיא עשתה, לפני שבועיים. והיא עמדה שם, בטקס, בודדה אבל גאה, נחת לעיניים, בחיי. וכשהמהלל שאל את שם האב של הרך הנולד, היא הכריזה את שם האב — רק את שמו הפרטי — בקול צלול וברור, שהידה בכל רחבי האולם. וגם מחוצה לו, תאמינו לי.

משכחה אידיאלית שכזו

אני מתכוונת לגורליצקים. לאילי ודיי רים גורליצקי, שלמרות שיש אנשים שכבר הספיקו לשכוח, הרי הם בכל זאת עדיין זוג נשוי. קצת נפרד, אבל נשוי. השבוע, כמו כל משפחה ישראלית טובה בימי להט קייזיים אלה, יצאה האשה לחור' פש. דוריס נטלה את שני הילדים, את המאהב, מנחם כרי, פטיכולוג נחמד, ניי מוסי ושקט — הצעיר ממנה בכמה שנים

גורליצקי

— ונסעה עם כל הכבודה לחופשה באיי יוון מרגיעי העצבים. ואילו אילי, כמו כל בעל ישראלי בימי קיץ לוחטים אלה, נשאר בעיר, המשיך לעמול קשה לפרנסת המשפחה: בבוקר הוא תופס גלים בים, על חסקה ללא משוטים. בצהריים הוא תופס חתיכות בסולטן. ובערב הוא חוזר להיות (שלמה ה') מלך ו(שלמי ה') וסנדלר. פלא שלבעלים בארץ אורד-חיים קטן מלנשים, עם כל העומס הזה?

תהרית אמנותית

היה זה באמצע החזרה, כשהסקנדל התחיל. ג'נט אורדמן, מנהלת להקת הבלט בת-זור, החליטה שהביצוע של אחד הרק' דנים איננו נראה לה, והיא נזפה בו. הרקדן ענה לה מה שענה לה. ג'נט ענתה לו בחזרה. הוא ענה לה בחזרה וחצי. היא התחילה לצעוק עליו שהוא חתום על חוזה, ויואל נא למלא את התחיי' בויותיו — דהיינו, לבצע את החזרות כהלכה. „את יכולה לקחת את החוזה המחובר, ולדחוף אותו ל — — — שלך,“ השיב הרקדן ברורות, גם אם לאקונית משהו. ג'נט התפוצצה בחמת-זעם, הסתערה על הרקדן בעל הלשון הציורית, והתחילה לטרט ולהכות אותו. התפתחה המומה גרלית, והסוף היה שהמערבים הובאו לבירור בפני בעלת הלהקה, פטרוניתה והמממנת שלה — הברונית בת-שבע דה-רוטשילד.

תוצאות הבירור היו ברורות מראש: מאחר שהברונית והבלירנה שלה הן ידידות — טובות יותר אפילו מדויד ויהונתן (האופנה האחרונה שהן מפגינות ברחוב: הן לובשות אותם בגדים) — ומאחר שידוע שהגבר, ככלל, הוא יצור דוחה, ולא ראוי לאמון — היה זה רק טבעי שהברונית מצאה פסקה שהבלירנה צודקת. יהי כך.

אילקה ואביבה מתגרשים

כשהחברות שלה בסמינר נותנות לה כיסוי לפגישות החשאיות שלה איתו, ועכשיו, אחרי 22 שנה, הסכים לבקשתה של אביבה להתגרש.

וכל-כך למה? כל-כך שלפני כמה חור' דשים נסע אילקה לארצות-הברית, להופיע שם למען מפעל הבונדס. ובין בונדס ל-בונדס הוא פגש חתיכה נאוה בשם סוזאן, בת 37 וצעירה ב-14 שנה ממנו עצמו, והאהבה הגדולה נולדה ופרחה — והוא זה. לפני חודשיים הוא חזר לארץ, ולפני כשלושה שבועות הגיעה סוזאן אחריו, ואחרי רי שהם סיכמו על חתונה, הוא הסכים לגירושין.

אילקה היה נשוי בהתחלה למאיר, ג'רא, התגרש, נפצע בתאונת אופנוע, בזמן שירת בצבא הבריטי, ואיבד בה רגל (הוא מקבל עד היום פנסיה חודשית מהורד).

בין המכירים שלהם, התנהלה הטוטו מזה שנים. האופטימיים התערבו על השאלה: יתגרשו או לא יתגרשו? הפסימיים מילאו טופס. כל שבוע, בשאלה: מתי יתגרש?

אילקה ואביבה

שן? השבוע, נסתיימה הליגה: אילקה ואביבה רווה, צמד הזמרים הנודע — נריסטיה בגבעת השלושה, הצליח להינשא מתגרשים, לאחר 22 שנות נישואין ושני ילדים.

לא בשביל הבת שלנו, תודה, לא.

האיש שאוהב לתקוע

האישיות הממלכתית הבכורה הוא גבר נאה, לא עוד אפרוח, אבל עדיין מה שקורין במלוא אונן, פחות או יותר, ויש לו אשה נאה וחמודה, חתיכה די טובה, בהתחשב שהיא אמא לבת בת עשרים.

אלא מאי? האישיות שלנו היה מאו ומתמיד חובב גדול של שני דברים: בדיחות וחתיכות. תמיד הוא אוהב לתקוע בדיחה טובה, ותמיד הוא אוהב לתקוע — סליחה, לחור — אחרי חתיכה טובה. החיזורים שלו פגעו לא מעט בקריירה שלו. הבוסית שלו היא אשה מחמירה בעניינים כאלה, ולפחות פעם אחת, כשנר' דע לה על מעשה שובב של האיש שלנו, היא עיכבה את התקדמותו המיקצועית לזמן רב.

לא פחות פגעו החיזורים שלו באשתו, שישבה כל השנים וסבלה בשקט. עד לפי ני כחודש ימים. אז, גילתה האשה לפתע את אמריקה: שהיא יכולה לעשות את אותו הדבר בדיוק.

ותתפלאו — מאז היא עושה את זה. המדובר, כרגע, בפוליטיקאי צעיר, וצעיר ממנה בכמה שנים טובות. כל אימת ש-הבעל העסוק מבשר לה שהוא יהיה עסוק בערב בדיונים חשובים, היא מחייכת לעצ-מה חיוך קטן, והולכת לדיוניה שלה. דיונים פה, דיונים שם, דיונים מכל הכיוונים.

באשה חוקית אפשר רק לבגוד

זה פנטסטי, מה שהנישואין מסוגלים לעי' החוקית — ומיד חל ברפי שינוי דרסטי: בצהריים אפשר לראותו סועד עם דוגמנית אנגליה מסויימת, כשהוא מחליף איתה אימרי-שפר, חיוכיחן ונשיקות קלילות. בערב אפשר לראות אותו סועד עם עלמת' שות לבן-אדם.

במשך שנים, היה הדיסקוטקאי והמיס' עדן רפי שאולי נאמן לידידתו, אמת' זבקי. כל יודעיו ורעיו מוכנים להעיד,

ושאורי

זבקי

שרק היא היתה בראש מעייניו. ושם היה לושט עין, מדי פעם, על חתיכה אחרת — בוגד באסת', כשהוא מחליף ליצלן. רי אסת', ורק איתה הוא בגד באשתו, מנדי. קרון. משהו בנוסח: „אשה חוקית — אחת והנה, רק נפרד מאשתו, שיצאה ספרדה, דינה: לבגידה.“